

РЕШЕНИЕ

№ 91

гр. Благоевград, 17.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, ТРЕТИ ВЪЗЗИВЕН
ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ**, в публично заседание на тринадесети октомври
през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Петър Узунов

Членове: Ангелина Бисеркова
Катя Сукалинска

при участието на секретаря Катерина Пелтекова
като разгледа докладваното от Ангелина Бисеркова Въззивно гражданско
дело № 20221200500540 по описа за 2022 година

и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.258 и следващите от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба, подадена от „Е“ ООД, ЕИК, седалище и
адрес на управление гр.Д. ул. Г.Д, представлявано от Ц.С.Л, чрез
пълномощник адв.И. Й. Д., АК-Благоевград, срещу Решение №
500229/13.04.2022г., постановено по гр.д. № 455/2019г. по описа на Районен
съд-Разлог, с което жалбоподателят е осъден да заплати на "Б" сумата от
23 236.76 /двадесет и три хиляди двеста тридесет и шест лева и седемдесет и
шест стотинки/ лева, представляваща претърпени имуществени вреди
вследствие на неизпълнение на Договор за приемане на плащания с банкова
карта чрез ПОС от 29.03.2016г., ведно със законната лихва върху сумата от
датата на подаване на исковата молба в съда - 30.04.2019г. до окончателното
й заплащане, както и сумата от 4 214.75 /четири хиляди двеста и
четиринадесет лева и седемдесет и пет стотинки/ лева мораторна лихва за
забава за периода от 17.07.2017г. до 30.04.2019г. С решението
жалбоподателят е осъден да заплати на дружеството-ищец съдебни разноси в
размер на 2 668.26 /две хиляди шестотин шестдесет и осем лева и двадесет и

шест стотинки/ лева.

Жалбоподателят твърди, че първоинстанционното решение е неправилно, незаконосъобразно, постановено в нарушение на материалния и процесуалния закон. Твърди, че решението е недопустимо, тъй като съдът се е произнесъл по нередовна искова молба. Твърди, че съдържанието на исковата молба е неясно, вътрешно противоречиво, а фактите, които се навеждат в нея не съответстват на дадената от съда правна квалификация. Сочи, че страните са търговци, поради което искът погрешно бил квалифициран по ЗЗД, а не по ТЗ. Не ставало ясно дали се претендира изпълнение на договор или неизпълнение ведно с обезщетение за забава или само обезщетение. Счита, че от съдържанието на исковата молба не става ясно дали претендираната сума е обезщетение за претърпяна загуба, пропуснатата полза или за двете, или обезщетение за вреди от деликт. Сочи, че в исковата молба липсва посочване на лицето, оспорило съответните транзакции и в какво качество, както и имало ли е при плащането в картата достатъчна наличност или не е имало. С изложеното обосновава теза, че правото на защита на въззивника-ответник в първоинстанционното делото е било нарушено, тъй като същият обективно-поради нередовна искова молба, не е разбрал фактите, на които е основан иска, респективно не е могъл адекватно да организира защитата си в процеса. Сочи, че разплащателната сметка била трансформирана от банката в кредитна такава, поради което в случая процесното вземане следвало да бъде предявено като такова, дължимо на основание договор за кредит. С посоченото обосновава теза, че в случая съдът неправилно е разпределил доказателствената тежест в процеса, което е довело до погрешно възприета фактическа обстановка и погрешни правни изводи. Въззивникът твърди, че своевременно е заявил пред районния съд доказателствени искания, по които липсва произнасяне. Твърди несвоевременно допусната съдебна експертиза. Твърди, че с даване ход на делото в откритото съдебно заседание на 10.05.2021г. ответникът е бил лишен от възможността да участва по делото в хода му по същество. Сочи, че за същата дата непосредствено преди заседанието въззивникът /ответник/ е депозирал молба за отлагане на делото поради невъзможност на пълномощника му да присъства, същевременно поради това, че последният не е имал възможност да уведоми клиента си за невъзможността да присъства в посоченото открито с.з. Твърди, че съдът е negliжирал тези обстоятелства и е дал ход на делото, като го е приключил по

същество, без да се произнесе по направените доказателствени искания на страната, същевременно го е лишил от възможността да иска сторените съдебни разноски. Въззивникът сочи още, че на 19.05.2021г., преди произнасяне на съда със съдебен акт, е депозирал молба за възобновяване на съдебното дирене, като искането било обосновано с посочване на допуснатите от съда процесуални нарушения. Соци, че до депозиране на въззивната жалба в съда липсва произнасяне на районния съд по тази молба.

В жалбата се релевират твърдения за неправилност на извода на районния съд, че процесните транзакции били оспорени от картодържателите. Твърди, че по делото липсва и едно дори доказателство за такова оспорване. Твърди, че единствено в заключението на вещото лице се сочи за оспорване на транзакциите, но не от картодържател, а от картоиздател и представлява една дума - „оспорвам“. Защитата на плащането от страна на банката представлявала също една дума –„защитавам“, като при повторно натискане от страна на картоиздателя на бутона „оспорвам“, ищецът е преустановил „защитата“.

Оспорва като неправилен извода на съда, че ответникът е уведомяван за действията/бездействията на банката. Счита, че събраните по делото имейли не представляват доказателство за авторите на същите, а приложената нотариална покана има единствено печат за предоставянето ѝ на нотариуса, но не и за връчването на същата. Соци, че съгласно съдебната експертиза при ответника липсват данни за подобни имейли, като по делото липсват данни кой е техният автор.

Жалбоподателят твърди, че в случая ползвателят на услугата и картодържател е ползвал услуга на съответна стойност, след което е заплатил с валидна банкова карта, потвърдил е плащането с ПИН код и с авторизационна форма с подписа си, със собственоръчно изписване на имената и адреса си и на съответната сума, която е ползвана, разрешил е това плащане, сумата е била налична по сметката на картодържателя и същият никога не е оспорил плащането и ползваните от него услуги. Твърди, че ако направеното оспорване е неоснователно, то платените от ищеца суми следва да се търсят от задължените да платят субекти –оспорващите, а не от изправния търговец по сделка за предоставена услуга, покупко-продажба или друг вид търговски взаимоотношения.

Жалбоподателят твърди, че в случая не е извършил никакво нарушение на закона, не е ползвал неправомерно парични средства нито на банката, нито на друга институция, нито на физически или юридически лица; извършените разплащания са във връзка с предоставените от въззивника услуги на купувача –картодържател на картите, с които е извършено разплащането и на лицата, авторизирали с подписа си разплащането на точно тези суми, които са всъщност страни от банковите карти и са заплатени от ответника.

В жалбата се релевира довод, че авторизирането /блокирането/ на суми е инструмент, който цели да защити търговеца от недобросъвестни платци при продажба с отложено плащане /хотели, заведения, туристически услуги и др./, а не купувача или банката, предоставила ПОС терминал. Счита, че чрез предварителното блокиране на сумите се избягва възможността недобросъвестен купувач да откаже да плати услугата или стоката и размерът на блокираната сума е на риск на продавача и не е обвързан със задължението на банката да плати на заповед на наредителя. Твърди, че банката е длъжна да плати дори без да е налице авторизирана /блокирана/ сума. Твърди, че плащането е обвързано единствено от волята на картодържателя, знанието на ПИН кода, наличието на средства по картата и договорения лимит, ако има такъв. В случай, че в картата няма съответната сума, плащане не може да има осъществено.

С гореизложеното въззивникът обосновава искане за отмяна на първоинстанционното решение и връщане на делото за ново разглеждане или отхвърляне на предявените иски изцяло като неоснователни. Претендира съдебни разноски. Не прави доказателствени искания.

В срока по чл.263, ал.1 ГПК насрещната страна – "Б", депозира чрез пълномощник -старши юрисконсулт Илия Атанасов, писмен отговор, с който заявява становище за неоснователност на въззивната жалба. Твърди, че от събраните пред районната инстанция доказателства, в това число съдебни експертизи, безспорно е установено нарушение на чл.36, ал.1 от Общите условия по Договор за приемане на плащания с банкови карти чрез ПОС на "Б", които са неразделна част от сключения между страните Договор за приемане на плащане с банкова карта чрез ПОС от 29.03.2016г., осъществено от въззивника на 13.04.2016г. и на 21.04.2016г., представляващо неправомерно приключване на авторизация с различни банкови карти за

сумите в размер на 9 585 лева и 9 364,70 лева, които многократно надвишават допустимия лимит. Твърди, че на 02.06.2016г. въззивникът е осъществил и приключване на авторизация по банкова карта за сумата от 14 865 лева без преди това да е извършена авторизация. Сочи, че сметката на дружеството/въззивник/ е била надлежно заверена от "Б" с трите посочени сметки по цитираните ПОС операции. Сочи, че след оспорване на транзакциите от страна на картодържателите и приключване на процедурата по оспорване, "Б" е възстановила неправомерно удържаните от картите им средства, като сумата е удържана от сетълмент сметката на "Б", поради което последната е предявила срещу жалбоподателя претенциите за възстановяване на сумите по неправомерно осъществените транзакции, като е задължила служебно сметката му на основание чл.63, ал.5 от ОУ. Счита за правилен и съответстващ на събраните по делото доказателства извод на районния съд, че в резултат на нарушенията на договорните си задължения въззивникът е ощетил възвиваемия със сумата от 23 236,76 лева, представляваща претърпените имуществени вреди от неизпълнение на Договор за приемане на плащане с банкова карта чрез ПОС от 29.03.2016г., ведно със законна лихва за забава в размер на 4 214,75 лева, тъй като търговецът /жалбоподателят, не е осигурил по сметката си в "Б" средствата в пълен размер до стойността на правомерно оспорените транзакции /по аргумент на чл.63, ал.6 от ОУ/.

Възвиваемият счита наведените във въззивната жалба въпроси и съждения за хаотични, неотносими към предмета на делото и неоснователни. Сочи, че събраните по делото извлечения от сметка на въззивника, извлечения от електронната система и приетата съдебно-техническа експертиза, доказват в случая оспорванията и осъществените парични трансфери. Счита за неоснователно възражението на жалбоподателя, че не е уведомен за претенциите на Банката /възвиваем/ за липса на достатъчна наличност по сметките на първия, с които да се покрият задълженията по оспорените транзакции, като сочи разписка към процесната нотариална покана, удостоверяваща връчване на поканата на въззивника на 17.07.2017г. Счита, че представените от въззивника с отговора на исковата молба авторизационни форми не доказват правомерността на тразакциите, тъй като не са надлежно оформени поради липса на подпис на картодържателя на разписките от ПОС терминал, както и липса на данни за търговеца в самите авторизационни форми. Сочи още, че по делото пред районния съд ответникът не е

представил доказателства за услугите, за които се твърди, че са извършени транзакциите, каквото задължение е имал съгласно чл.65, ал.3 от ОУ.

С изложеното въззиваемото дружество пледира за потвърждаване на обжалваното решение като правилно и законосъобразно. Не прави доказателствени искания. Претендира съдебни разноски.

В съдебно заседание за въззивника се явява договорен процесуален представител, който поддържа въззивната жалба. Заявява искане въззивният съд да се произнесе по доказателствените искания, сторени своевременно пред районната инстанция, по които твърди, че последната не се е произнесла. Счита, че липсата на произнасяне по тези искания е довела до постановяване на атакувания съдебен акт при неизяснена фактическа обстановка. Пледира за отмяна на атакувания съдебен акт и постановяване на решение, с което предявените претенции бъдат отхвърлени изцяло. Претендира съдебни разноски съгласно списък по чл.80 от ГПК.

За въззиваемота страна се явява юрисконсулт, който поддържа отговора на въззивната жалба, оспорва твърденията на процесуалния представител на въззивника за произнасяне на първа инстанция по доказателствени искания на страна в хода на производството и за неизяснена фактическа обстановка. Пледира за потвърждаване на обжалваното решение като правилно и законосъобразно, претендира съдебни разноски съгласно списък по чл.80 ГПК. Представя писмена защита.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Производството по гр.д. № 455/2019г. по описа на РС-гр.Разлог е образувано въз основа на искова молба, обективизираща предявени от "Б", седалище и адрес на управление гр.С., ул. М, представлявано от В.М.С – главен изпълнителен директор и Д.Н.Н.-изпълнителен директор, чрез пълномощника старши юрисконсулт С.Д. срещу "Е" ООД, ЕИК, седалище и адрес на управление гр.Д.ул. Г.Д., представлявано от Ц.С.Л осъдителни иски за сумите: 23 236,76 лева, представляваща претърпени от ищеца имуществени вреди вследствие на неизпълнение на Договор за приемане на плащания с банкова карта чрез ПОС от 29.03.2016г., ведно със законната лихва върху сумата, считано от датата на подаване на исковата молба до

окончателното ѝ изплащане и 4 214,75 лева, представляваща лихва за забава на главницата, считано за периода от 17.07.2017г. –дата на получаване на нотариална покана, до датата на предявяване на иска. Ищецът претендира съдебни разноски.

В исковата молба се сочи, че на 29.03.2016г. между ищеца и ответника е сключен Договор за приемане на плащания с банкова карта чрез ПОС, чрез който страните са уредили отношенията си във връзка с приемането от Търговеца /ответника/ на плащания на стоки и/или услуги с банкови карти чрез ПОС и предоставяне на допълнителни услуги. Съгласно постигнатите договорености, Банката се е задължила да предоставя на Търговеца допълнителни услуги по авторизация /блокиране на сума/ и авторизация без физическо присъствие на картодържател и карта, а Търговецът е приел Общите условия за приемане на плащания с банкови карти чрез ПОС на Банка „ДСК“ /Приложение № 3/, които са неразделна част от договора.

Твърди се в молбата, че в изпълнение на договора Банката е инсталирала в обект на Търговеца, намиращ се в гр.Д.ул. Г.Д. терминално устройство ПОС с идентификатор TID P7011670 и е провела обучение на посочен от Търговеца служител, за което между страните е подписан приемо-предавателен протокол /Приложение № 2/.

Ищецът сочи, че в периода 12.04.2016г.-02.06.2016г. на горепосоченото ПОС устройство на Търговеца са извършени три операции по приключване на авторизация с различни банкови карти, общото за които операции е, че са извършени в нарушение на процесния договор. Твърди, че при първите две транзакции са нарушени чл.36, ал.1 от ОУ и т.2.6.2. от Инструкциите, съгласно които Търговецът е следвало да извърши приключване на авторизацията чрез освобождаване на сумата или чрез извършване на транзакция за сума равна, по-малка или с до 15% по-голяма от блокираната чрез авторизацията /т.е. до 115 лева. Вместо това Търговецът е извършил приключване на авторизациите чрез извършване на транзакции за суми /9 585,00лева и 9 264,70 лева/, които многократно надвишават допустимия размер. При третата транзакция ищецът твърди, че Търговецът е извършил приключване на авторизация без преди това да е извършена авторизация, с което е нарушил отново договорът, доколкото последният предвижда приключване на авторизация само в хипотезата на извършена такава

авторизация преди приключването. Твърди се, че и трите операции са оспорени от лицата-картодържатели, както и че Търговецът е изгубил оспорването, поради което е длъжен да възстанови стойността на оспорените операции.

Конкретно, ищецът твърди, че на 12.04.2016г. на ПОС устройството, инсталирано при Търговеца е извършена авторизация с банкова карта - *****- за сумата от 100 лева, във връзка с което е бил генериран авторизационен код 080873. На 13.04.2016г. в нарушение на чл.36, ал.1 от Общите условия и т.2.6.2. от Инструкциите, на ПОС устройството е извършено приключване на авторизацията чрез извършване на транзакция със същата карта, но за сумата от 9 585,00 лева /сума, която многократно надхвърля 15% от блокираната чрез авторизацията/. В резултат на операцията сметката на Търговеца е била заверена със сумата от 9 585,00 лева.

На 21.04.2016г. към „Банка ДСК“ ЕАД, като банка обслужваща Търговеца, е постъпило оспорване на горепосочената транзакция от доставчика на платежни услуги на картодържателя, за сумата от 9 485,00 лева, представляваща разликата между сумите по авторизацията и приключването ѝ. До Търговеца е изпратено писмо изх. № 02-20-02829/04.05.2016г. /Приложение № 5/, с което адресатът е информиран за постъпилото оспорване, изискани са документи по случая и е уведомен /Търговеца/, че доколкото транзакцията е за сума значително по-голяма от тази на авторизацията има вероятност оспорването да приключи в полза на картодържателя.

Ищецът твърди, че във връзка с горното и на основание чл.65, ал.2 от ОУ, Банката е блокирала сума в размер на 9 485,00 лева, но по сметката не е имало достатъчна наличност, поради което с горесцитираното писмо е поискала от Търговеца, на основание чл.65, ал.6 от ОУ да осигури необходимата наличност по сметката си. На 08.06.2016г. процедурата по оспорването е приключила в полза на картодържателя и Банката е задължила, на основание чл.65, ал.5 от ОУ, разплащателна сметка № - с титуляр "Е" ООД със сумата в размер на 9 485,00 лева, която вече е била налична по сметката.

На 19.04.2016г. в нарушение на чл.36, ал.1 от Общите условия и т.2.6.2. от Инструкциите, на ПОС устройството, инсталирано при Търговеца е извършена авторизация с банкова карта -*****- за сумата от 100 лева, във

връзка с което е бил генериран авторизационен код 025179. На 21.04.2016г. на ПОС устройството е извършено приключване на авторизацията чрез извършване на транзакция със същата карта, но за сумата от 9 364,70 лева /сума, която многократно надхвърля 15% от блокираната чрез авторизацията/. В резултат на операцията сметката на Търговеца е била заверена със сумата от 9 364,70 лева.

На 03.06.2016г. към „Банка ДСК“ ЕАД, като банка обслужваща Търговеца, е постъпило оспорване на горепосочената транзакция от доставчика на платежни услуги на картодържателя, за сумата от 9 264,70 лева, представляваща разликата между сумите по авторизацията и приключването ѝ. До Търговеца е изпратено писмо изх. № 02-20-03539/06.06.2016г. /Приложение № 6/, с което адресатът е информиран за постъпилото оспорване, изискани са документи по случая и е уведомен /търговеца/, че доколкото транзакцията е за сума значително по-голяма от тази на авторизацията има вероятност оспорването да приключи в полза на картодържателя.

Ищецът твърди, че във връзка с горното и на основание чл.65, ал.2 от ОУ, Банката е блокирала сума в размер на 9 264,70 лева, но по сметката не е имало достатъчна наличност, поради което с горецитираното писмо е поискала от Търговеца, на основание чл.65, ал.6 от ОУ да осигури необходимата наличност по сметката си. На 03.06.2016г. процедурата по оспорването е приключила в полза на картодържателя и Банката е задължила, на основание чл.65, ал.5 от ОУ, разплащателна сметка № - с титуляр "Е" ООД със сумата в размер на 9 264,70 лева, която не е била налична по сметката в пълен размер, поради което Банката не е успяла да събере сума в размер на 8 796,23 лева.

На 02.06.2016г. в нарушение на чл.36, ал.1 от Общите условия и т.2.6.2. от Инструкциите, на ПОС устройството, инсталирано при Търговеца е извършено приключване на авторизация чрез извършване на транзакция с карта 531306*****8673 за сумата от 14 865 лева. При извършване на операцията е бил въведен произведен авторизационен код 059687 без на практика преди това да е била извършена авторизация. В резултат на операцията сметката на Търговеца е била заверена със сумата от 14 865 лева.

На 21.06.2016г. към „Банка ДСК“ ЕАД, като банка обслужваща Търговеца, е постъпило оспорване на горепосочената транзакция от доставчика на

платежни услуги на картодържателя, за сумата от 14 765 лева. До Търговеца е изпратено писмо изх. № 02-20-03976/24.06.2016г. /Приложение № 7/, с което адресатът е информиран за постъпилото оспорване, изискани са документи по случая и е уведомен /търговеца/, че доколкото транзакцията е за сума значително по-голяма от тази на авторизацията има вероятност оспорването да приключи в полза на картодържателя.

Ищецът твърди, че във връзка с горното и на основание чл.65, ал.2 от ОУ, Банката е блокирала сума в размер на 14 765 лева, но по сметката не е имало достатъчна наличност, поради което с горесцитираното писмо е поискала от Търговеца, на основание чл.65, ал.6 от ОУ да осигури необходимата наличност по сметката си. Впоследствие е установено, че преди да бъде извършена операцията по приключване на авторизация на ПОС устройството въобще не е била извършена операция по авторизация с тази карта и с въведения при приключването авторизационен код.

На 18.08.2016г. процедурата по оспорването е приключила в полза на картодържателя и Банката е задължила разплащателната сметка на Търговеца със сумата в размер на 14 765 лева, която не е била налична по сметката, поради което общо неиздължената сметка към Банката нараснала на 23 236, 76 лева.

Във връзка с гореизложеното и на основание чл.65, ал.6 от ОУ ищецът счита, че в тридневен срок от връчване на уведомителните писма за Търговеца е възникнало задължение да осигури по сметката си средства в размер на стойността на всяка от оспорените транзакции или общо сумата от 33 514, 70 лева. Твърди, че ответникът не е изпълнил това си задължение, поради което след приключване на процедурите по оспорване на трите операции, в резултат от неправомерното поведение на Търговеца, от сетенмент сметката на Банката са били удържани суми в общ размер на 33 514,70 лева. Търговецът не е изпълнил задължението си по чл.65, ал.6 от ОУ да осигури в пълен размер средствата на оспорените операции. В тази връзка ищецът твърди, че от неправомерното поведение на Търговеца са настъпили вреди за Банката в размер, равен на сумата, която Търговецът не е осигурил като наличност по сметката си, респективно, която Банката не е успяла да събере – 23 236,76 лева.

Ищецът сочи, че съгласно чл.67, ал.1 от ОУ, при неизпълнение на което и

да е задължение по договора и ОУ всяка страна е длъжна да обезщети другата страна за всички действително претърпани от изправната страна вреди в резултат на нейно поведение или поведение на нейни служители или на други лица на които е възложила работа във връзка с изпълнението по Договора.

Твърди се в исковата молба, че до Търговеца са изпратени допълнително писмо изх.№ 02-20-02829/2/15.09.2016г. /Приложение № 8/ и нотариална покана рег. № 2643/19.06.2017г., връчена на 17.07.2017г. на Търговеца Ц.Л. /Приложение № 9 /.

Сочи, че въпреки опитите за доброволно уреждане на спора, до датата на депозиране на исковата молба в съда /30.04.2019г./ Търговецът не е изпълнил задължението си към ищеца да заплати сумата от 23 236,76 лева.

С горното обосновава правния си интерес от предявяване на исковете.

Ищецът е заявил доказателствени искания: за приемане на приложените към молбата писмени доказателства - Договор за приемане на плащания с банкова карта чрез ПОС от 29.03.2016г., Приемо-предавателен протокол за инсталация на ПОС и обучение, ОУ, Извлечение от Инструкции за работа с ПОС терминал, Писмо изх. № 02-20-02829/04.05.2016г., Писмо изх.№ 02-20-03539/06.06.2016г., Писмо изх. № 02-20-03976/24.06.2019г., Писмо изх. № 02-20-02829/2/15.09.2016г., Нотариална покана и Извлечение от разплащателна сметка на дружеството-ответник в „Банка ДСК“ ЕАД и за допускане и назначаване на съдебно-техническа експертиза за установяване и проверка на твърденията за извършване на релевираните в молбата три транзакции, заверка на банковата сметка на ответника при дружеството-ищец със сумите по транзакциите, оспорване на всяка от транзакциите чрез международните картови организации и приключване на процедурите по оспорване, задължаването на сетълмент сметката на Банката във връзка с приключване на процедурите по оспорване и съответната стойност, посочване на размера наличност, който Търговецът не е осигурил по сметката си, във връзка с приключените процедури по оспорване на трите транзакции и удовлетворяване на вземане на банката от Търговеца.

В срока по мл.131 от ГПК ответникът е депозирал писмен отговор, с който оспорва претенциите като неоснователни. Прави възражение за нередовност на исковата молба, обосновано с твърдение за липса на изложение на обстоятелствата, които ще се установяват с представените писмени

доказателства. Прави искане за приложение санкцията на чл.129, ал.2 от ГПК. Заявява становище за недопустимост на иска с твърдение, че между същите страни, на същото основание и за същото искане има друго висящо дело – ч.гр.д. № 965/2018г., с правно основание чл.417 ГПК. В тази връзка прави искане за прекратяване на делото на основание чл.126 ЗЗД. Ответникът обосновава и становище за неоснователност на предявените искове. В тази връзка твърди, че е изпълнявал коректно всички задължения по процесния договор с ищеца. Твърди, че при релевираните с исковата молба три транзакции винаги е присъствал и картодържателят, както и че са попълнени надлежните документи. Сочи три броя Авторизационни форми, съгласно които картодържателите дават позволение на Търговеца да задължи картата със сумите по съответните резервации. Оспорва ищцовото твърдение за уведомяването му за предприетите от ищеца действия във връзка с оспорването на процесните три транзакции, както и връчването на нотариална покана. С изложеното обосновава искане за отхвърляне на предявените искове като недоказани и неоснователни и за присъждане на съдебни разноски. С отговора на исковата молба са представени писмени доказателства -определение по ч.гр.д. № 912/19.02.2019г. по ч.гр.д. № 965/2019г. по описа на РС-Разлог, 3 броя Авторизационни форми. Ответникът е заявил, че не се противопоставя на искането на ответника за допускане на съдебно-техническа експертиза, а по искането за приобщаване на представените с исковата молба писмени доказателства е поискал да му се даде възможност да заяви становище след като ищеца заяви кои обстоятелства ще установява с тях.

С определение № 4000/26.08.2019г., постановено в закрито съдебно заседание, по реда на чл.140 от ГПК районният съд е оставил без уважение като неоснователно възражението на ответника за нередовност на исковата молба. На ищеца са дадени указания по реда на чл.101 от ГПК „да отстрани констатираните нередовности, посредством посочване на конкретните факти и обстоятелства, които ще доказва с приложените към исковата молба доказателства“. С определението е обявен проекта на доклад по делото, разпределена е доказателствената тежест в процеса.

На 05.11.2019г. по делото е проведено първото открито съдебно заседание, в което за всяка от страните се е явил процесуален представител. Процесуалният представител на ищеца е заявил, че поддържа предявените

искове, както и е заявил недвусмислена воля относно обстоятелствата, за установяването на които с исковата молба са представени писмени доказателства. Ищецът не е направил възражения по доклада по делото. Представителят на ответника е заявил, че поддържа отговора на исковата молба. В допълнение на релевираните с отговора възражения е заявил, че от съдържанието на исковата молба не става ясно на какво основание се претендира сумата по главницата - за причинена вреда или се претендира неизпълнение на договорно задължение. Твърди, че не става ясно от исковата молба кои са лицата, оспорили процесните транзакции – картодържателите или банкови институции, кога е започнало оспорването, на какво основание, извършено ли е престъпление, с което обосновава теза, че е лишен от възможността адекватно да се защити в процеса. Твърди, че по всяка една от трите транзакции картодържателят е ползвал съответна услуга, цената на която е наредил със съответната авторизационна форма да бъде заплатена на Търговеца. Счита за недопустимо обслужващата картодържателя банка да отказва заплащане на наредената сума, която лично е разрешил да бъде заплатена, подписвайки собственоръчно съответна авторизационна форма. Счита, че за да има основание искането на Банката-ищец да му бъде върната процесната сума /главница/, картодържателят трябва да е оспорил нареждането по транзакцията, което твърди, че в случая не е налице, както и че следва да се докаже неправомерно ползване на тази сума. Твърди, че обстоятелството, че технически неграмотно лице е работило с ПОС терминала при процесните три транзакции и не са изпълнени съответните процедурни изисквания, не е основание да се приеме, че е извършил нещо „нередно, че е оцетил някого и следва да връща пари“. Сочи, че процесната разплащателна сметка на дружеството-ответник, открита в Банката-ищец, на основание процесния договор, е била трансформирана в кредитна такава, поради което ищецът следвало да претендира връщане на сумата /по главницата/ на основание договор за кредит. С изложеното обосновава искане за оставяне на исковата молба без движение, както и за отхвърляне на претенциите, тъй като дружеството-ответник не дължи на ищеца процесните суми доколкото не е ползвал неправомерно парични средства на Банката или на друго юридическо или физическо лице. Оспорва ищцовите твърдения, че дружеството /ответник/ е запознато с Общите условия към Договора, както и че е получил уведомителните писма, описани в исковата молба. Прави

доказателствени искания – да се задължи ищеца да представи всички налични у него документи относно оспорването на процесните три транзакции, информация относно предприетите от ищеца действия за защита интересите на ползвателя на ПОС терминала, информация относно картодържателите, които са оспорили транзакциите, техните адреси, информация от БНБ за банковите карти, посочени в авторизационните форми. При условие на евентуалност /без конкретизиране на условието/, ответникът заявява воля за графологична експертиза, която да даде отговор на въпроса подписите върху представените с отговора на исковата молба авторизационни форми са ли на картодържателите. В същото съдебно заседание, в отговор на заявеното от ответника становище, представителят на ищеца е допълнил твърденията, като е посочил, че в случая трите транзакции са били оспорени в Банка ДСК от банките, обслужващи картодържателите, които първата не е могла да защити, тъй като Търговецът е нарушил процесния договор и по-конкретно нарушил е договорените начини/процедури на ползване и експлоатация на ПОС терминала/ ползването на услугата. Именно поради това ищецът е бил длъжен да възстанови на оспорващите банки оспорените суми по процесните три транзакции, а след като е сторил това е уведомил Търговеца за задължението му да възстанови на Банката сумата.

С протоколно определение от 05.11.2019г. съдът повторно се е произнесъл по искането на ответника за оставяне на исковата молба без движение като е посочил, че вече има произнасяне по искането и същото на това основание следва да бъде оставено без уважение като неоснователно. Като писмени доказателства по делото са приети всички представени от страните писмени такива / с исковата молба, писмения отговор и представените в съдебно заседание от ответника - касови бонове от ПОС и 3 броя Авторизационни форми/. Липсва произнасяне на съда по доказателствените искания на ответника да се изискат справки. С протоколно определение от 28.05.2020 г. съдът е обявил, че ще се произнесе по тези искания след изготвяне на допълнителното заключение по съдебно-техническата експертиза, но видно от протокола от проведеното на същата дата открито съдебно заседание, както и от останалите протоколи за проведени открити съдебни заседания по делото, липсва произнасяне по тези доказателствени искания.

В проведеното на 10.05.2021 г. открито съдебно заседание по делото съдебното дирене е обявено за приключено, делото е обявено за изяснено от

фактическа и правна страна като на страните е дадена възможност да представят в десетдневен срок писмени защиты.

На 19.05.2021г. ответникът е депозирал чрез пълномощника си –адв.Д., молба вх.№ 504766 с искане за отмяна на протоколно определение от 10.05.2021г., с което е даден ход на делото и за възобновяване на съдебното дирене. Районният съд не се е произнесъл по молбата.

На 13.04.2022г., въз основа на събраните по делото писмени и гласни доказателства, първоинстанционният съд е постановил атакуваното Решение № 500229/13.04.2022г. Съдът е приел за доказана и основателна предявената главна осъдителна претенция за вреди, представляващи претърпяна загуба от виновно неизпълнение на Договор за приемане на плащания с банкова карта чрез ПОС с квалификация чл.79, ал.1 от ЗЗД във връзка с чл.82 от ЗЗД, поради което е уважил изцяло същата, а като последица от това е уважил и акцесорната претенция. Съдът е приел, че в случая ответникът не е изпълнил задълженията си, произтичащи от Договора, сключен на 29.03.2016г. с Банката-ищец, като е допуснал виновно неизпълнение на предвидените процедури за осъществяване на транзакции с ПОС, които по смисъла на чл.31, ал.2 от Наредба № 3/2009г. съставляват част от същественото договорно съдържание – процесните три транзакции били извършени в нарушение на чл.36 от ОУ към договора, което е породило съобразно чл.67, ал.1 от ОУ задължение за неизправната страна /ответника по иска/ задължение да понесе отговорност за причинените вреди – в случая претърпяната загуба, съизмерима с възстановената в полза на Банката-издател неправомерна транзакция, която е идентична с част от преведените суми на търговеца, а именно 23 236,76 лева, представляваща неоторизирана сума. Районният съд е приел, че липсата на авторизация не се санира от даденото от картодържателя съгласие, тъй като авторизацията е автоматична проверка, извършвана независимо от съгласието на картодържателя. Именно авторизацията има обвързващо Банката –издател на картата действие и се осъществява по предварително утвърдени процедури. В случая Банката-ищец е признал за основателна предявената претенцията /по оспорване/ и е възстановил средствата, като по този начин е избегнала последващ оскъпен етап на развитие на спора.

По делото не се спори, а събраните писмени доказателства установяват по

несъмнен начин, че между страните по делото е сключен Договор за приемане на плащания с банкова карта чрез ПОС от 29.03.2016г., по силата на който Търговецът –дружеството-въззивник е приел да извършва плащания на стоки и/или услуги с банкови карти през ПОС на „Банка ДСК“ ЕАД. Договорът е сключен в изпълнение на чл.31 от Наредба № 3/16.07.2009г. за условията и реда за изпълнение на платежни операции и за използване на платежни инструменти /в сила до 08.05.2018г./ предвиждащ, че когато терминалните устройства ПОС се намират при търговец, различен от доставчика на платежни услуги, взаимоотношенията между тях се уреждат с договор, който осигурява спазването на Закона за платежните услуги и платежните системи и подзаконовите нормативни актове по неговото прилагане. Сключеният договор обективира минимално нормативно /чл.31, ал.2 от Наредба № 3/2009г./ изискуемото съдържание: видовете платежни карти, с които може да се извършват операции с търговеца, приложимите процедури и задължения, вкл. процедурите за сигурност; срок и начин на плащане от доставчика на платежните услуги.

По силата на Договора Банката е предоставила на Търговеца допълнителни услуги по авторизация /блокиране на сума/ и авторизация без физическо присъствие на картодържател и карта.

Съгласно подписания договор Търговецът е посочил адрес за кореспонденция с Банката административен адрес гр.Д.ул. Г.Д. и имейл за кореспонденция email: me4kata62@abv.bg.

Установи се, че като неразделна част от процесния Договор страните са приели Общи условия към договор за приемане на плащания с банкови карти чрез ПОС /листи 9-13 в първоинстанционното дело/, за което Търговецът е изразил изрично писмено съгласие, обективизирано в чл.1 от Договора.

Съгласно чл.65, ал.2 от Общите условия, когато постъпи оспорване на транзакция от картодържател за извършено плащане на ПОС, Банката блокира сумата на транзакциите по сметките на Търговеца и го уведомява за оспорването. Когато процедурата по оспорване приключи неблагоприятно за търговеца, поради неизпълнение на задълженията му по Договора и Общите условия /чл.65, ал.5, т.1 ОУ/, банката задължава сметката му с блокираните по ал.2 суми на транзакциите, за да ги възстанови на клиента чрез неговата банка-издател, и удържа сумите на другите разходи и вреди, възникнали във

връзка с оспорването. Търговецът е длъжен да осигури по сметката си в Банката средствата в размер до стойността на оспорените транзакции, в тридневен срок от датата на уведомяване за оспорване на плащане /ал.6/.

Съгласно чл.67, ал.1 от ОУ към Договора, при неизпълнение, на което и да е задължение по Договора и Общите условия, всяка от страните е длъжна да обезщети другата страна за всички действително претърпени от изправната страна вреди, в резултат от нейното поведение или поведение на нейни служители, или на други лица, на които е възложила работа във връзка с изпълнението на Договора.

По делото не се спори, а събраните писмени доказателства /Приемо-предавателен протокол, Приложение № 3/ установиха по несъмнен начин, че Банката/въззвиваемото дружество е инсталирала в обект на Търговеца, намиращ се в гр.Д.ул. Г.Д., терминално устройство ПОС с идентификатор TID P7011670, както и че е провела обучение на посочен от търговеца служител.

Съгласно приобщените към доказателствената съвкупност по делото съдебно-технически /основна и допълнителна/ експертизи, които съдът кредитира с доверие като компетентни, обективни и необорени от останалите доказателства по делото, Търговецът е осъществил следните транзакции:

На 12.04.2016г. на ПОС устройството, инсталирано при Търговеца е извършена авторизация с банкова карта -*****- за сумата от 100 лева, във връзка с което е бил генериран авторизационен код 080873. На 13.04.2016г. на ПОС устройството е извършено приключване на авторизацията чрез извършване на транзакция със същата карта, но за сумата от 9 585,00 лева. В резултат на операцията сметката на Търговеца е била заверена със сумата от 9 585,00 лева. На 21.04.2016г. към „Банка ДСК“ ЕАД е постъпило оспорване /отказ на плащане на сумата по транзакцията за приключване на авторизация /извършена на 13.04.2016г./ за сумата от 9 485,00 лева.

На 19.04.2016г. на ПОС устройството, инсталирано при Търговеца е извършена авторизация с банкова карта -*****- за сумата от 100 лева, във връзка с което е бил генериран авторизационен код 025179. На 21.04.2016г. на ПОС устройството е извършено приключване на авторизацията чрез извършване на транзакция със същата карта, но за сумата от 9 364,70 лева. В резултат на операцията сметката на Търговеца е била заверена на 22.04.2016г.

за сумата от 9 364,70 лева. На 03.06.2016г. в „Банка ДСК“ ЕАД е постъпило оспорване на транзакцията за приключване на авторизация, извършена на 21.04.2016г., за сумата от 9 264,70 лева, представляваща разликата между сумите по авторизацията и приключването ѝ.

На 02.06.2016г. на ПОС устройството, инсталирано при Търговеца е извършена операция по приключване на авторизация чрез извършване на транзакция с карта 531306*****8673 за сумата от 14 865 лева. При извършване на операцията е бил въведен произведен авторизационен код 059687. На 03.06.2016г. сметката на Търговеца е заверена със сумата от 14 865,00 лева. На 21.06.2016г. към „Банка ДСК“ ЕАД е постъпило оспорване на транзакцията за сумата от 14 765 лева.

Съгласно експертното заключение Банката-ищец е завершила сметката на Търговеца със сумите по всяка една от гореописаните транзакции. Всички горепосочени оспорвания са приключили с второ оспорване, след което сетълмент сметката на Банката-ищец е задължена със сумите по приключилите процедури по оспорване както следва: на 07.06.2016г. – 9 515,04 лева; на 22.06.2016г.-17 958,41 лева и на 18.08.2016г.-23 746,12 лева.

Съгласно съдебно-счетоводната експертиза, която съдът кредитира с доверие като компетентна, обективна, неоспорена от страните и необорена от останалите доказателства по делото, във връзка с оспорените три транзакции Банката –ищец е извършила блокиране на оспорените суми по банковата разплащателна сметка на Търговеца както следва:

На 10.06.2016г. са блокирани 9 485 лева, във връзка с приключила на 12.04.2016г. транзакция. Към тази дата Търговецът е имал достатъчно наличност по сметката.

На 02.08.2016г. са блокирани 9 264,70 лева във връзка с приключила транзакция на 19.04.2016г., като към датата Търговецът не е имал достатъчно наличност по сметката – недостигът на средства е в размер на 8 796,23 лева.

На 31.08.2016г. са блокирани 14 765,00 лева във връзка с приключена транзакция, извършена на 02.06.2016г., като към датата Търговецът не е имал достатъчно наличност по сметката – недостигът на средства е в размер на 14 440,53 лева. Вещото лице сочи, че общият размер на недостига на парични средства по сметката е 23 236,76 лева, т.е. за блокираните по трите транзакции суми Търговецът не е осигурил по разплащателната си сметка в

Банката-ищец средства в общ размер 23 236,76 лева.

Съгласно приобщената към делото имейл кореспонденция между страните, която съдът кредитира с доверие предвид заключението по допълнителната съдебно-техническа експертиза, която е компетентна, обективна, необорена от другите доказателства по делото и неоспорена от страните, се установи следното:

С писмо изх. № 02-20-02829/04.05.2016г. Търговецът е уведомен от Банката за постъпило оспорване на транзакцията от 13.04.2016г., както и че доколкото транзакцията е за сума значително по-голяма от тази на авторизацията има вероятност оспорването да приключи в полза на картодържателя. С писмото от Търговеца са изискани документи по случая.

С писмо изх. № 02-20-03539/06.06.2016г., Търговецът е уведомен за постъпило оспорване на транзакцията от 21.04.2016г., както и че доколкото транзакцията е за сума значително по-голяма от тази на авторизацията има вероятност оспорването да приключи в полза на картодържателя. С писмото са изискани документи по случая.

С писмо изх. № 02-20-03976/24.06.2016г., Търговецът е уведомен за постъпило оспорване на транзакцията от 02.06.2016г., както и че доколкото транзакцията е за сума значително по-голяма от тази на авторизацията има вероятност оспорването да приключи в полза на картодържателя. Изискани са документи по случая.

С писмо изх. № 02-20-02829/15.09.2016г., Банката е уведомила Търговеца, че всички изискани с горесцитираните писма документи са представени от последния и изпратени от Банката на банките-издатели на картите /по оспорените транзакции/ чрез Международната картова организация MasterCard, също и че в Дирекция „Център за управление на карти“ са получени втори оспорвания на транзакциите за разликата между приключването на преавторизациите и самите преавторизации, като със сумите /9 485,00 лева, 9 264,70 лева и 14 765,00 лева/ е задължена сетълмент сметката на Банка ДСК, от Международна картова организация MasterCard в полза на банките-издатели на карти -*****, -*****- и 531306*****8673. Поради факта, че оспорените транзакции са били извършени за суми, значително надвишаващи сумите по пре-авторизациите, оспорванията са приключили в полза на картодържателите на банките –издатели на картите,

като на основание чл.65, ал.4 и чл.68 от ОУ сметката на дружеството-ответник е била задължена с горепосочените суми. С писмото Търговецът е поканен, поради липса на достатъчна наличност в сметката, да осигури необходимите средства, които „Банка ДСК“ е възстановила на картодържателите чрез техните банки-издатели поради неблагоприятен изход от процедурата по оспорване. Т.е. по делото се установи по несъмнен начин, че Банката е уведомила Търговеца за оспорванията на процесните транзакции, за блокирането на суми по сметката му в Банката-ищец с цел възстановяване на сумите, изплатени на картодържателите чрез тяхната банка издател поради неблагоприятно приключване на оспорването, за недостатъчната наличност на средства по същата сметка, както и за необходимостта от осигуряване на съответните средства в сметката с цел възстановяване на платеното от Банката.

Видно от разписка, лист 120 в кориците на първоинстанционното дело, която съдът кредитира с доверие предвид неоспорването ѝ от въззивника и необорването ѝ от останалите доказателства по делото, процесната нотариална покана рег.№ 2643, том 2, акт № 56/19.06.2017г. по описа на нотариус рег.№ 489 на НК, с район на действие района на РС-Разлог, е надлежно връчена на Търговеца-въззивник на 17.07.2017г.

Така установеното от фактическа страна обуславя следните правни изводи:

Съгласно чл.269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от релевираните в жалбата въззивни основания.

Съдът намира, че обжалваното първоинстанционно решение е валидно и допустимо като при постановяването му не е допуснато нарушение на императивни материални норми. Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

По въведените оплаквания за незаконосъобразност и неправилност на решението поради допуснати процесуални нарушения:

Видно от съдържанието на исковата молба в същата подробно и ясно е описано съдържанието на облигационната обвързаност на страните по делото, конкретно и точно е описано вмененото на ответника нарушение/неизпълнение на конкретни задължения, възникнали по силата на

процесната сделка между страните, в това число размера и вида на претърпяната от ищеца имуществена вреда, чиято левова стойност претендира да му бъде заплатена, ведно със законната лихва за забава, считано от датата на уведомяване до окончателното ѝ изплащане. В този смисъл настоящият съдебен състав счита, че в случая липсва основание да се приеме, че първоинстанционното решение е постановено по нередовна искова молба. В тази връзка неоснователно е възражението на въззивника/ответник по иска, че обжалваното решение е постановено при съществено нарушение, представляващо ограничаване правото на страната да разбере основанието на претенциите, съответно адекватно да се защити в процеса.

Неоснователно съдът намира и възражението на жалбоподателя за постановяване на обжалваното решение при неправилно дадена от районния съд правна квалификация.

В исковата молба се сочи ясно и недвусмислено за сключен между страните по делото Договор и ОУ, представляващи неразделна част от сделката, също за действия от страна на въззивника/ответник по иска, имащи характер на неизпълнение на възникналите по силата на сочената облигационна обвързаност задължения, вследствие на които ищецът е претърпял имуществена вреда на стойност 23 236,76 лева, представляваща неиздължената от въззивника на Банката сума в общ размер 33 514,70 лева, която сума Банката е изплатила на банките– издатели на картите по процесните три транзакции поради неблагоприятен изход от процедурата по оспорване. С оглед на изложеното съдът счита, че дадената от първоинстанционния съд правна квалификация на главния иск – чл.79, ал.1 от ЗЗД /съгласно който ако длъжникът не изпълни точно задължението си, кредиторът има право да иска изпълнението заедно с обезщетение за забава или да иска обезщетение за неизпълнение/ е правилна. В тази връзка съдът счита за ирелевантни по делото въведените от ответника в първото открито съдебно заседание пред районния съд твърдения за непълнота на изложението, на което е основан главния иск поради непосочване на данни относно лицата-картодържатели по процесните три транзакции и техните банки-издатели, респективно съдът счита за неотносими към спора доказателствени средства за установяване на имената на титулярите на картите, чрез които са осъществени процесните три транзакции, както и имената на банките-издатели на тези карти. В исковата молба се съдържа

информация за всяка от банковите карти, послужили за извършване на процесните три транзакции, време и начин на осъществяване чрез ПОС терминала на всяка от оспорените транзакции, които твърдения не се оспорват от ответника, а събраните по делото доказателства –чрез съдебно-технически и счетоводна експертизи, установяват по несъмнен начин. В тази връзка настоящият съдебен състав счита, че съдържанието на исковата молба очертава в необходимата /съгласно процесуалния закон/ степен релевираното от ищеца-въззивник спорно облигационно правоотношение с въззивник-ответник по иска, по силата на което за последния са възникнали конкретни задължения, с чието неизпълнение съобразно постигнатите договорености същият е причинил имуществена вреда на първия, репарирането на която се претендира като обезщетение по реда на чл.79, ал.1 от ЗЗД.

Ето защо съдът намира за неоснователно и възражението на жалбоподателя за постановяване на атакуваното решение при неизяснена фактическа обстановка поради процесуално нарушение, изразяващо се в непроизнасяне на районния съд по доказателствените искания на въззивника-ответник по иска, и несъбиране на доказателствени средства, чрез които да се установят лицата-титulary на процесните банкови карти и банките-издатели на същите.

Въззивникът релевира и оплаквания за допуснати процесуални нарушения в хода на първоинстанционното производство, изразяващи се в засягане правото му на защита поради оставяне без уважение на молба за отлагане на проведеното на 10.05.2021г. открито съдебно заседание пред първа инстанция, предвид наличие на обективни пречки за явяването му. В тази връзка съдът съобрази следното:

От материалите по делото се установи, че непосредствено преди насроченото за 10.05.2021г. от 09.30 часа открито съдебно заседание, пълномощникът на ответника, адвокат Д. е поискал отлагане на делото /молба вх.№ 504489/10.05.2021г., лист 202/. В молбата се сочи, че адв.Д. не може да се яви поради участието му на същата дата от 13,00 часа на заседание на „ВК по проверка за установяване на злоупотреби и нарушения при разходването на средства....“ във връзка с което от 09.00 часа има служебен ангажимент в НС с парламентарната група на ДБ. Твърди, че заседанието на ПГ на ДБ е насрочено късно вечерта на 07.05.2021г., поради което молителят/пълномощникът на ответника не е имал възможност да уведоми

клиента си, а последният не е имал възможност да организира защитата си, същевременно страната не е в състояние сама да се защити. Към молбата не са приложени доказателства. С протоколно определение от 10.05.2021г. районният съд е оставил без уважение молбата като е приел, че не са налице предпоставките на чл.142, ал.2 от ГПК.

След като обсъди доводите на въззивника и взе предвид липсата на доказателства относно твърдяните от страната пречки за явяване на пълномощника на страната пред първа инстанция, както и липсата на доказателства относно причините за неявяване в същото заседание на законния представител на дружеството-ответник, настоящият въззивен съдебен състав намира, че преценката на първоинстанционния съд за неоснователност на молбата / вх.№ 504489/10.05.2021г., лист 202/ изцяло съответства на приложимия процесуален закон, установената съдебна практика във връзка с чл.142, ал.2 ГПК и по същество не нарушава правото на жалбоподателя да проведе своята защита в хода на първоинстанционното производство. Ответникът е бил редовно призован за съдебното заседание на 10.05.2021г., и не са били налице внезапни и непреодолими обстоятелства, които препятстват процесуалния представител – законен и упълномощен, да се яви пред съда, разглеждащ делото, за да осъществи съответната правна защита. В този смисъл въззивният съд намира, че при разглеждане на делото в проведеното на 10.05.2021г. открито съдебно заседание първоинстанционният съд не е допуснал нарушение на съдопроизводствените правила, което да е засегнало правото на участие на въззивника-ответник в производството, съответно осъществяването на неговата защита в хода на съдебното дирене пред районния съд.

Относно възражението за непроизнасяне на районния съд по молба от 19.05.2021г. с искане за възобновяване на производството:

От материалите по делото се установи, че с молба вх.№ 504766/19.05.2021г., след обявяване на съдебното дирене за приключено на 10.05.2021г., пълномощникът на ответника е сезирал районния съд с искане за отмяна на определението от 10.05.2021г., с което е дал ход на съдебното заседание и за възобновяване на съдебното дирене с доводи за допуснато съществено нарушение на процесуалните правила - чл.142, ал.2 ГПК и принципа за равнопоставеност и състезателност в процеса. Липсва

произнасяне на районния съд по това искане, което несъмнено е нарушение на процесуалния закон, императивно предписващ правомощие на съда, пред който делото е висящо, да се произнесе по стореното от страна искане /доказателствено или по процедура/. Това нарушение в случая обаче не е съществено според настоящия съдебен състав, тъй като молбата за възобновяване е обоснована с въведените във въззивната жалба и разгледани по –горе /и преценени като неоснователни/, доводи за съществени нарушения, допуснати от районния съд поради даване ход на делото в открито съдебно заседание, проведено на 10.05.2021г. и произнасяне по доказателствените искания на ответника, заявени в първото открито съдебно заседание по делото.

Относно релевираното в молбата от 19.05.2021г. възражение за необходимост от възобновяване на съдебното дирене по делото поради липса на произнасяне на районния съд по доказателствените искания на ответника, съдът счита за необходимо да допълни /към гореизложеното относно ирелевантността на обстоятелствата кои са титулярите на банковите карти чрез които са извършени процесните три транзакции и кои са техните банки-издатели/ доколкото такова произнасяне липсва, че същото действително представлява нарушение на процесуалните правила, но в случая то не е довело до постановяване на обжалвания съдебен акт при неизяснена фактическа обстановка, тъй като чрез събраните и неоспорени от страните основна и допълнителна съдебно-техническа експертиза се установява по несъмнен начин факта на оспорване на процесните три транзакции и неблагоприятното приключване на оспорването. Експертните заключения не се оспорени от въззивника/ответник в хода на съдебното дирене, а събраните по делото доказателства не внасят съмнения в констатациите и заключенията на експерта, поради което съдът намира за несъстоятелно възражението на жалбоподателя за недоказаност на ищцовите твърдения за оспорване на трите транзакции и неблагоприятното приключване на оспорването, респективно за неоснователно възражението за неправилност на решението в частта относно изводите на районния съд за безспорна установеност на същите обстоятелства.

Неоснователно съдът намира и възражението на въззивника, че е бил лишен от възможността да иска от първоинстанционния съд присъждане на съдебни разноски. Още с отговора на исковата молба ответникът е заявил

пред съда, разглеждащ спора, искане за присъждане на разноски по делото. Т.е. по делото има надлежно и своевременно заявено от страната искане за разноски, което съдът не е уважил с постановения акт по същество на делото, тъй като предявените искове са изцяло уважени като доказани и основателни.

По възражението за неправилно разпределена в процеса доказателствена тежест:

Съдът счита, че в случая районната инстанция е основала решението си на всички допустими и относими доказателства, събрани по установения в закона ред. В съответствие с дадената от районния съд правна квалификация, и съобразно разясненията в трайната практика на ВКС, съдът е приел, че в случая разпределението на доказателствената тежест се извършва съобразно нормата на чл.154, ал.1 ГПК, според която всяка страна носи доказателствената тежест относно тези факти, от които извлича изгодни за себе си правни последици и които претендира като настъпили, основавайки на тях своите искания и възражения. Разпределението на доказателствената тежест следва непосредствено от материалноправните норми, като при приложение на общото правило на чл.154, ал.1 от ГПК е без значение качеството на страната в процеса.

С оглед предмета на главния иск в случая е дадено разрешение, че доказателствената тежест за изпълнение на договорното задължение е на ответника, а ищецът следва да докаже валидно възникнал договор и наличие на изправност в отношенията. Разпределяйки по този начин доказателствената тежест районният съд е дал разрешение на правния въпрос за доказателствената тежест в процеса съобразно закона, като не е налице отклонение от практиката на ВСК по отношение на доказателствената тежест и събиране на доказателствата и тяхната преценка. В този смисъл възражението на жалбоподателя е неоснователно.

По възражението, че разплащателната сметка на Търговеца е била трансформирана от Банката в кредитна такава:

Изхождайки от естеството на процесния договор, сключен между страните, от системата за разплащане с банкови карти, която е договорно и нормативно установена в ЗПУПС и Наредба № 3, също и от спецификите на оспорените транзакции, както и установеното виновно неизпълнение на предвидените правила/процедури от страна на Търговеца, наличието на неodobrena

авторизация и съответно наличието на имуществена вреда/претърпяна загуба от страна на Банката, настоящият въззивен съдебен състав счита за ирелевантно по спора релевираното от въззивника твърдение за трансформиране на разплащателната сметка на Търговеца в кредитна такава.

Релевираните във въззивната жалба възражения за неправилност на решението в частта относно изводите на съда за безспорна доказаност на факта на уведомяване на Търговеца от Банката за оспорванията на процесните транзакции и за надлежно връчване на нотариална покана от 19.06.2017г. на въззивника, съдът намира за неоснователни. Както сам въззивника сочи в жалбата, събраните по делото основна и допълнителна съдебно-техническа експертиза установяват непротиворечиво факта на имейл кореспонденция между страните в периода 05.2016г.-09.2016г., част от която са представените с исковата молба уведомителни писма от Банката до Търговеца, като по делото няма и едно дори доказателство, което пряко или косвено да създава съмнение относно достоверността на експертното становище. А факта на надлежно връчване на процесната нотариална покана на 17.07.2017г. се установява непротиворечиво от разписка на лист 120 от първоинстанционното дело, като по делото липсват доказателства, които да опровергават доказателствената сила на посоченото доказателствено средство.

Доводите на въззивника за неправилност на решението предвид данните, че в случая съответният картодържател /по процесните три транзакции/ е ползвал услуга на съответна стойност, след което е заплатил с валидна банкова карта, потвърдил е плащането с ПИН код и с авторизационна форма с подписа си, със собственоръчно изписване на имената и адреса си и на съответната сума, която е ползвана и е разрешил това плащане, съдът счита за неоснователни. В тази връзка следва да се посочи, че дали към извършване на всяка една от трите транзакции е имало реално, законово основание за плащане е обстоятелство ирелевантно по спора, тъй като липсата на основание за плащане е самостоятелна предпоставка за връщане на сумите по всяка една от трите транзакции, каквото основание в исковата молба не е релевирано. В тази връзка съдът счита за ирелевантни по спора представените от въззивника-ответник по исковете авторизационни формуляри.

Поради гореизложеното съдът счита за доказани и основателни

предявените от Банката осъдителни искове, поради което и доколкото в същия смисъл са и изводите на районния съд, въззивната жалба като неоснователна следва да се остави без уважение, а атакуваното решение следва да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно.

Предвид изхода на делото право на разноски има въззиваемото дружество. В тази връзка и с оглед на факта, че във въззивното производство страната е представлявана от юрисконсулт, на същата следва да се присъдят съдебни разноски в размер на 300 лева юрисконсултско възнаграждение, определено по реда на чл.78, ал.8 от ГПК във връзка с чл.25, ал.1 от Наредба за правната помощ.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 500229/13.04.2022г., постановено по гр.д. № 455/2019г. по описа на Районен съд-Разлог.

ОСЪЖДА „Е“ ООД, ЕИК, седалище и адрес на управление гр.Д. ул. Г.Д, представлявано от Ц.С.Л да заплати на "Б", седалище и адрес на управление гр.С, представлявано от изпълнителните директори В.С. и Д.Н сумата от 300 /триста/ лева съдебни разноски за въззивно производство.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС в едномесечен срок от съобщаването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____